

POZVÁNKA NA KONCERT

1. koncert GAY SOUBORU z USA v Praze! Nenechte si ujít! Zveme všechny členy Svazu LAMBDA i ostatní příznivce! Dne 9. července 1991 ve 20,30 hod. v Majakovského sále, Ústřední kulturní dům železničářů, nám Míru 9, Praha 2 vystoupí s programem obsahujícím vážnou hudbu, muzikálové melodie i známé americké evergreeny SBOR GAY MENS Z LOS ANGELES.

Vstupenky v předprodeji ÚKDŽ, v obvyklých předprodejích 1 měsíc před koncertem za 20 Kčs. Možné hromadné objednávky pro mimopražské zájemce na adresu ZO LAMBDA PRAHA /zašleme na dobírku poštou/.

Sbor GAY Mens z Los Angeles vznikl v červenci 1979. Postupně se stal jedním z nejuznávanějších hudebních těles v západní části Spojených států. Jeho repertoár tvoří vážná i populární hudba. Vedle tří hlavních každoročních vystoupení ve Wiltern Theatre v Los Angeles má sbor za sebou řadu vystoupení menších, mší, účast na banketu nazvaném „Oddanost životu“, který konferovala Elisabeth Taylorová.

Za 12 let existence sbor získal hudební ocenění i občanská uznání.

Sbor Gay Mens je nevýdělečnou, dobročinnou organizací. Většina z 175 pěvců nejsou profesionálními hudebníky. Členy pěvecké části sboru se mohou stát pouze muži, kteří absolvovali konkurs, pomocné složky sboru jsou otevřeny všem, kdo chtějí přispět k jeho rozvoji.

V tomto roce sbor absolvuje své 1. koncertní turné po Evropě. Kromě Prahy zavítá do Vídně, Kodaně, Budapešti a Berlína. Umělecký vedoucí sboru John Bailey je profesorem hudby na vysoké škole, absolventem Kalifornské univerzity v Berkeley. Významná je i jeho funkce děkana hudební konzervatoře v San Francisku.

CITÁTY

Člověk je nešťasten proto, že nezná přírodu.

P. D' Holbach

Mužství můžete docela dobře pokládat za něco jako vrozenou vadu...

Na počátku jsme všichni do jednoho na nejlepší cestě k ženství.

S. S. Wachtel

*Já měl jsem svému srdci křídla vzít,
a k tvrdé zemi měl ho přikovat.
Však pro štěstí a lásku já šel se bít,
a lapil jsem se do tenat.*

*Pro jednu chvíli prchavou
mám ztratit nebe nad hlavou?
Nechci se pořád jenom kát,
chci šťastně žít a milovat.*

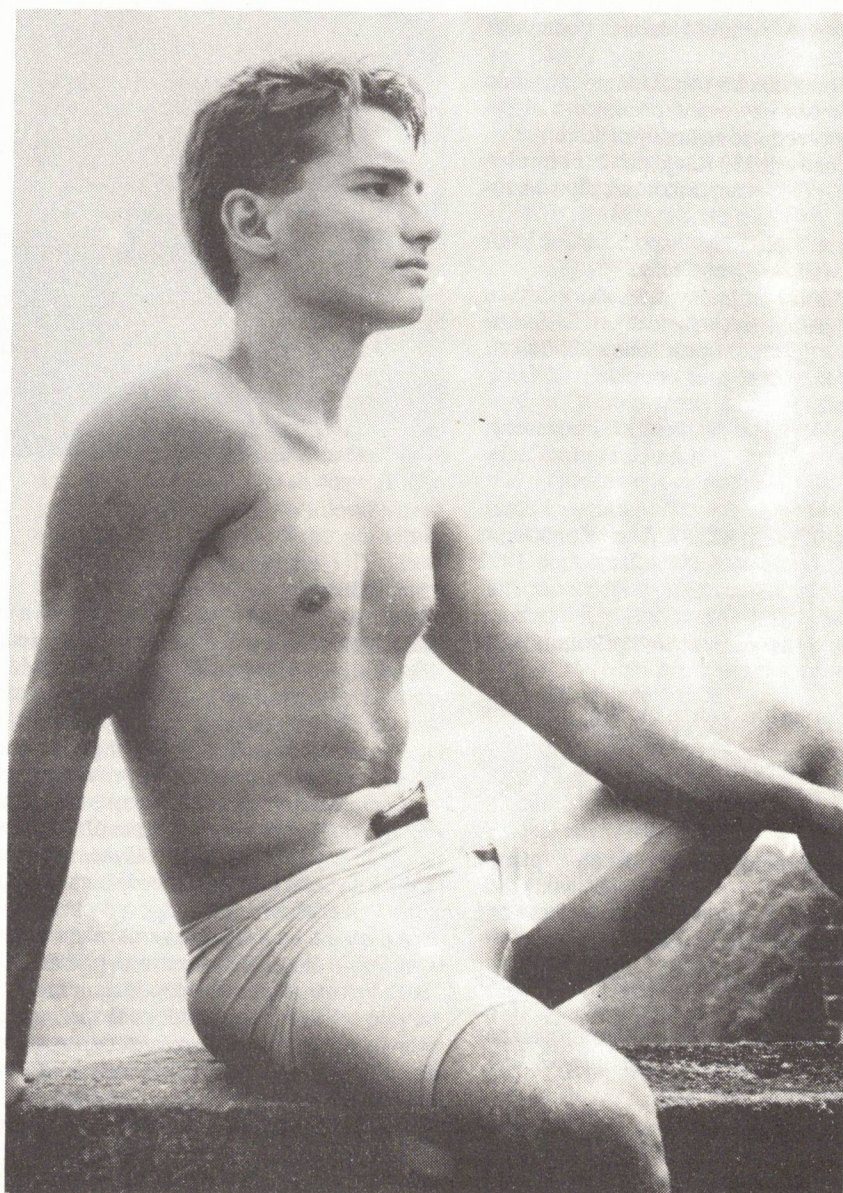
*Toužebné dlaně však zejí prázdnotou,
v očích zatmul mi strach,
tělo mi chladne nahotou
se slzami na řasách.*

- ph -

MÁME PRÁVO NA EXISTENCI

Redakční článek, který je současně výzvou čtenářům, jsme aktuálně zařadili v poslední korektuře na str. 7.

ČTĚTE !!!

Znašich organizací

PRAHA - V Praze se konala regionální konference ILGA ve dnech 19.- 21. dubna 1991. Zúčastnilo se jí přes 80 mužů a žen ze zahraničí. Vinárna Homolka, přílehlé prostory restaurace a kulturního střediska byly místem pro oficiální sdělení, diskusní pracovní dílny, večerní diskotéku a celodenní stravování. Jednací řečí byla angličtina. Snažili se jí vládnout všichni bez rozdílu národnosti. Pražští organizátoři odvedli kus svědomité práce, i když s podobnou akcí dosud neměli žádné předchozí zkušenosti a byla to vlastně jejich organizátorská premiéra.

České Budějovice - SPOLEČNÝ WEEKEND S LAMBDOU - JIŽNÍ ČECHY

Hledáme partnerské dvojice žijící spolu nejméně 2 roky a zveme je k setkání v krásném prostředí východních a jižních Čech.

1. termín : 4. - 6. října 1991 v Jičíně,
2. termín : koncem listopadu při výlovu jihočeských rybníků, datum bude včas upřesněno.

Při obou akcích uspořádáme zájezd do okolí místa ubytování, připravíme diskotéku a besedu se zajímavými lidmi.

V ceně cca 250 Kčs je pro 2 osoby ubytování, polopenze, diskotéka, zájezd a svenýr.

Akce pořádají společně LEGA a LAMBDA - jižní Čechy.

Přihlášky se jmény, adresou a délkou trvání partnerství pošlete do 31. 7. 1991 na adresu: Lambda, pošt. schr. 33, 389 01 - Vodňany. Zde také obdržíte další informace.

Jiří Louženský,
Lambda - jižní Čechy

STRÍPKY - KLÍPKY z Konference I L G Y konané 19. - 21. dubna 1991 v Praze Na Homolce.

Jak by asi komentovali přítomné delegáty

referent pro módu: naprostá převaha kalhotových kostýmů. Dvě elegantní sukně podle současné módy předvedly: paní poslankyně FS.A redaktorka MS - Sally,

referent kosmetik: převládaly pánské kolínské vody západní výroby určené dennímu užívání. Zvl. značky: Brut, Aramis, Joffrey,

referent kadeřník: většina přítomných předvedla kreaci „vítr ve vlasech“. Pánové preferovali mělkový efekt, dámy ve zdrcující většině - „bubikopf“,

referent společenský: kromě tří dravých Piranů, specializujících se na volně ležící západní obrázkové magazíny, bez problémů. Tyto dravé ryb-

ky, neovládající angličtinu, která byla jednacím jazykem, zůstaly v roli němé Rusalky. Na rozdíl od nich jenom ta měla v sobě tolik něhy, že uměla mluvit pouze očima. Takže koketní šilhalky odpadly pro totální nezáměr delegátů,

referent hudební: kdyby byl přítomen Richard Wágner, zajásal by. Jeho slavná opera Valkýra zde doznala přítomnosti mnoha představitelů titulní role.

Ale nakonec přece:

*Dobrá věc se podařila,
věrná láska zvítězila,
šťastně ukončen jest boj*

(potud závěrečný sbor
z Prodané nevěsty)

DALŠÍ I L G A UŽ SE STROJ!
- ina -

INZERCE

Chcete-li u nás inzerovat, napište pečlivě a čitelně text inzerátu a čitelnou adresu.

Nabídky inzerátů pošlete na adresu redakce.

Uveřejnění inzerátu bude uskutečněno v nejbližším možném termínu. Vzhledem k prostoru pro inzeráty a velkému zájmu inzerentů nemůže být Váš text vždy zařazen hned do nejbližšího čísla novin. Inzeráty k seznámení mají přednost! Seznámení pouze pod značkou. Neotiskneme pouhá telefonní čísla a neúplné údaje. Vzhledem k výrobním nákladům tohoto tisku uvítáme, pošlete-li nám za uveřejnění inzerátu libovolný dobrovolný příspěvek. Vyplňte na poště peněžní poukázku typu C, označte poznámkou pro příjemce „DAR“ a zašlete na naši adresu.

Adresy inzerentů redakce nesdílujeme. Záležej pouze na autorovi textu, zda se Vám na Vaši odpověď ozve či nikoliv.

Odpovědi na každý inzerát zalepte jednotlivě do obálky, na přední stranu napište čitelně číslo inzerátu, přiložte volně poštovní známky na odeslání odpovědí inzerentovi v doporučeném dopise, tzn. 4 ks á 1,-Kčs známek k jedné odpovědi! Odpovědi pošleme inzerentovi v doporučeném dopise na udanou adresu do 1 měsíce od expedice novin. Pozdější odpovědi zašleme individuálně, pokud zájemce o odpověď přiloží známky na poštovné.

Upozornění - inzeráty, pod „RŮZNĚ“, mají charakter výdělečné činnosti rádi otiskneme. Patří však mezi inzeráty placené. Po zaslání textu Vám bude zaslána složanka k úhradě částky za otištění.

POZOR! - Za pravdivost a správnost údajů v inzerátu, včetně adresy plně odpovídá pisatel!

OTEC A SYNOVÉ

Nepředvídaná návštěva Amsterdamu; nádherné březnové počasí, město je kouzelné, ranní mlha stoupá z kanálů a tvoří protáhlá oblaka. Jsem tu s přítelkyní, takže lidé ani nepoznají, že jsem gay. Bloumáme po ulicích, kupujeme tulipány na tržišti, pijeme kávu a jíme jablkový koláč v zahradní restauraci.

Můj pocit viny, že já se tu bavím a přitom jsem přijel navštívit kohosi v nemocnici, zmírňuje skutečnost, že do St. Lucas Ziekenhuis pouštět návštěvy až odpoledne. Každou chvíli si uvědomuji, že bych měl být u postele mladého muže, který je v 19ti letech jednou z nejdůležitějších osob v mém životě. Je milý, inteligentní a pohledný, byl někdy příliš nerozvážený. Oba dva stejně mluvíme a mlčíme, máme stejné názory a postoje - prostě si skvěle rozumíme. Teď má pravou nohu zlomenou na dvou místech a ještě našťápnutou holenní kost. Měl nehodu na kole, zrovna tady v městě bicyklů. Jel moc rychle, zahnul za roh a vrazil do obrubníku. Teď má v noze hřeby a nesmí s ním hýbat. O to více hýbá zbytkem těla.

„Jak ti je?“ ptám se starostlivě a afektovaně.

„Důležitější je, jak je tobě!“ odpovídá s úšklebkem.

Je to můj mladší syn Adam. Stejně jako jeho starší bratr Stephen zná celou moji HIV ságu: jak jsem se pravděpodobně nakazil, detaily mého čím dál horšího stavu, pravděpodobný vývoj událostí. Oba jsou normální, ale žádný gay-otec by nemohl být pyšnější než já na vztah těchto dvou 19 a 21 let starých heterosexuálů ke gay-životu, gay-mužům a ženám, k AIDS a problematice viru HIV.

Stephen před nedávnem dokonce chtěl dát výpověď /přestože má velice dobře placené zaměstnání/, protože nemohl vystát od svých kolegů trapné vtipky o homosexuálech, od mládenců, jejichž názory jsou vyčteny z deníku The Sun.

„Oni se nevysmívají tobě“, upozorňoval jsem ho.

„Ne, ale cítím, že zesměšňují mé přátele..., a tím i celé pokolení... a tím vlastně i mne“, odpovídal.

Stephen se obdivuhodně vyrovnal s tím, že jeho otec je gay. Několikrát však naznačil, že by si přál, abych takový nebyl a měl na něho v dobách jeho dětství a dospívání více času.

Nějakou dobu bydlel Stephen v gay-domě a jedním z jeho nejbližších přátel je mladý gay. Takže není nijak překvapivé, že jeho mínění není typické mínění čtenáře The Sun.

Adam se také vždy hodně zajímal o gay-život. Jako dítě jednou na koupališti spatřil muže, který si četl můj román „The Milkmen On His Way“. Bez ostychu k němu přistoupil a upozornil ho: „To psal

můj tatínek“. Později se zjistilo, že šlo o jednoho mého známého. Když bylo Adamovi 15 let, tak si tu knihu přečetl a pak prohlásil: „To by si měla přečíst všechna děcka od nás ze třídy.“ Když jsem se ho ptal, jestli to nepřeháněl, odpověděl: „Jednoho nebo dvou se to určitě týká, i když o tom ostatní neví. Kdyby to ale věděli a přečetli by si tvou knihu, možná by přestali říkat ty hnusné věci o lesbičkách a homosexuálech.“

V sedmnácti letech, když se ke mně Adam přistěhoval, chtěl, abych ho bral do gay-podniků. Byl si dobře vědom toho, že je atraktivní, rád flirtoval a díval se lidem přímo do očí - pokud jsem nebyl moc daleko. Jeden chaplík, který za mnou vcházel na toaletu u Padlého anděla se mě zeptal: „Co to máš sebou za nádherného kluka?“ „To je můj mladší syn“, odpověděl jsem. Dlouze se mi omlouval za to nedorozumně.

Adamův životní styl se moc neliší od Stephenova. Bydlí v Amsterdamu a pracuje jako pouliční žonglér. Jeho přátelé patří k uzavřené společnosti kejkliřů, kteří se pro svou zručnost považují za špičku nad ostatními lidmi z ulice. Je znám jako Adam žonglér. „Až mě budete hledat, zeptejte se kohokoliv na ulici na Adama žongléra. Oni vám už řeknou.“ A věřím tomu, že měl pravdu.

Adamova reakce, když jsem mu řekl o svém nosičství viru HIV, byla úplně jiná než Stephenova. Zdálo se že se nemůže pohnout z místa. Když jsem se zmínil, že můj bývalý HIV pozitivní přítel navázal kontakt s mužem, kterému neřekl, že je nakažený, vybuchl Adam slovy: „Kurva jedna...“ /nějak se mi nepovedlo naučit své syny anglické slušnosti/. Jeho poznámky poté, co jsem ho seznámil s HIV virem a AIDS byly značně lakonické: „To je jen taková věc... ničí chýba... hříčka osudu... žiješ, zemřeš... zase nějaká nemoc.“ Ale jednou, když už měl něco vypito a bývá potom sdílnější, řekl: „Dal bych cokoli...COKOLIV...aby našli nějaký lék a táta neumřel na AIDS“. A jednomu známému při jiné příležitosti sdělil: „Je to největší problém mého dosavadního života. Možná dokonce největší problém, který kdy budu mít. Opravdu průšvih.“

Stephen je úplně jiný. Objevil, že jsem HIV pozitivní asi před dvěma lety, dříve než jsem byl připraven mu to sám sdělit. Vždycky byl hodně zvědavý a nejednou mě dopáčil, když si četl mé osobní dokumenty. Protože jsem věděl, čeho je schopen, odložil jsem nedokončený a nezrevidovaný rukopis své autobiografie pod hromadu papírů. To ho neodradilo a tak si přečetl pár věcí, včetně mé HIV positivity.

S = Řekl mi, co udělal a já jsem byl z toho tak rozčilený, že jsem se neovládl a odmítl se s ním bavit. Poslal jsem ho

nahoru za přítelem Chrisem, se kterým jsme tehdy bydlel, aby si o tom promluvil s ním. Nevím, co mu přesně Chris řekl, ale Stephena to uklidnilo. Předpokládám, že to bylo něco v tom smyslu, že nejsem bezprostředně ohrožen, že zatím nemám AIDS. Když jsem se pak uklidnil i já, mluvil jsem se synem věcně a klidně. Ptal se na spoustu věcí a zdál se uspokojený odpověďmi. Ale jednu chvíli se mu oči zalily slzami a přitisknul se ke mně slovy: „Řekni mi, že neumíráš...“

S = „To žádný táta svému synovi říct nemůže, ale - nechystám se umřít zítra ani příští týden. Pravděpodobně ne příští rok a snad ani ten další...“

S = Pamatuju si ho jako malého chlapce, kdy se jednou večer rozplakal - prvně si uvědomil přítomnost smrti: „Jak dlouho budu mrtvý?“

S = Adamovy první myšlenky v tomto směru byly daleko osobnější: „Jsem mladší než Stephen a daleko mladší než táta a máma. Tak kdo se o mne bude starat, až všichni umřete?“

S = Přes ten dramatický úvod se Stephen posléze začal na pozitivitu HIV dívat stejně jako Adam, jako na „jednu z těch věcí“. Ničí vina, ničí chyba, nikdo se nechce nakazit, prostě další nemoc.

S = Kdyby každý normální muž a žena na světě měli stejný přístup k této skutečnosti jako moje děti, pak by jediným problémem bylo AIDS jako takové, podobně jako rakovina nebo srdeční infarkt.

S = V nemocnici jsem přemlouval Adama, aby se hned, jak ho doktoři pustí, vrátil ke mně domů. Byl proti tomu, přátelé ho přece budou opatrovat, dokud nebude v pořádku. Nakonec mě však objal a prosil: „Zůstaň tu déle, přijď zítra!“

S = „Nemohu, v poledne mi letí letadlo“, odpověděl jsem smutně. Neplakal, ani se nezlobil, vlídně se zašklebil, když jsem mizel mezi dveřmi.

S = O týden později syn Adam volal - v neděli přijede domů.

S = A teď je tady, ofačovaný od pasu k chodidlu, kulhá jako Dlouhý John Silver a žongluje se vším, co může najít: s holemi, míčky i jablky. Vejce jsou momentálně v domě zakázána.

S = Pokud se mi zvedá žaludek, nebo mě bolí hlava, což se v průběhu léčby preparátem AZT občas stává, respektuje mou potřebu absolutního ticha a nerušeného soukromí, zavírá se v ložnici nebo chodí do hospody. Až mu sundají sádku a naučí se opět chodit, vrátí se opět do Amsterdamu.

S = Bude mi strašně chybět.

S = Protože mám tyhle dva kluky rád a oni mě také, vím, že jim moje smrt přinese ztrátu a smutek. S těmito myšlenkami nemohu být nikdy šťastný.

LÁSKY HRA OŠIDNÁ

Povídka

Parní lázně - tato slova ve mně vyvolávají představu zcela nahých mužů, jak se vynořují z páry a zase v ní mizí. Chodím sem mladí, svalnatí krasavci, obtloustlí tatíci středního věku a i starci, jimž v kostech visí kůže jak nabírané záclony.

Obrazy nádhery vrcholu života, všednosti a jeho zániku, ale i seznamka mužů toužících plně prožít svůj smysl pro krásu.

Už jsem tam několikrát byl... ta krása... ty pohledy obdivující a odhalující mé tělo, ještě ne dvacetileté, mě vzrušovaly. Současně jsem se ale trochu bál... Vlastně ani nevím proč. Vždyť už léta běhám, cvičím a občas i hladovím jen proto, abych byl štíhlý, pružný, krásný, a abych byl nedostižným ideálem pro ty, kteří nemají šanci stát se mými milenci.

Proto nedalo mému kamarádovi mnoho práce, abych ho do páry doprovodil. Byl jsem právě psychicky unaven po vztahu, který vlastně ani skutečným vztahem nebyl, spíše pyramidou z karet postupně se hroučící a zanechávající v duši tím větší bolest. Když jsem se vracel osvěžen z páry do své kabiny, upoutal mou pozornost muž středních let s knírkem. Znalecky si mě prohlížel a přívětivě se na mě usmíval. Nebyl to sice žádný filmový idol, ale sympatický, a tak jsem jeho úsměv opětoval a přijal pozvání, abych si k němu přisedl. Bavili jsme se spolu o všem možném, kritikou drahoty a hodnocením postav návštěvníků lázní konče.

Jmenoval se Patrik - jak hrdě a vznešeně to zní - odjakživa se mi líbila anglická mužská jména /většinou jejich nositelů/. Cestou z lázní jsme probrali naše životopisy. Je to věčné téma. Z kádrování jsme oba vyšli nevinní a čistí jako andělé. Povzneslo nás to oba ve vlastních očích, zato naši partneři dopadli bledě, nezůstal na nich chlupek čistý.

Nakonec jsem se tomu museli zasmát, a já jsem navrhl, abychom založili klub zhrzených či opuštěných milenců. Patrik toho pohotově využil k tomu, aby mě pozval k sobě na skleničku. Věděl jsem přesně, co pozvání na skleničku znamená. Natolik jsem se už vyznal. Ptal jsem se jen vdychu sám sebe: „Mám nebo nemám dělat fóry? Nebude si myslet, když přijmu pozvání, že jsme jeden z těch, co každému hned vlezou do postele. Žiju však jen jednou a tady se nabízí příležitost prožít něco krásného a vzrušujícího! Když ho odmítnu, třeba ho už v životě nevidím.“ Fyzicky mě přímo přitahoval a tak jsem pozvání přijal. Nelitoval jsem. Bylo to moc pěkné - od počátečního něžného držení za ruce, přes špitání dlouho do noci až po milování, při kterém jsme oba prožívali vrcholy extáze. Byl to návrat dvou hledajících lásku do života plného barev, úsměvů, rozkoše a jasu. Ráno jsem se cítil jako zno-

vuzrozený. Opět se mám na koho těšit, opět mám pro koho žít. Život je krásný!

Dny v práci se teď táhly jako med, zato večery a noci s Patrikem byly nemožně krátké. Objevil jsem něco ohromného: Miluji! Večer co večer jsme pojídali připálené nebo nedopečené večeře, které chutnaly lépe než v interhotelu, protože byly prokládány polibky a něžnými doteky.

Pohyboval jsem se mimo tento svět v oblaku lásky, prázdnota minulých dnů a týdnů se zdála vzdálená a neskutečná. Toulali jsme se noční Prahou a společně s dávno zesnulými básníky jsme obdivovali její krásy.

Uplynuly týdny. Chlad koleje jsem nahradil novým domovem u milované bytosti. Miloval jsem a byl jsem milován. Aspoň jsem si to tak myslel. Až tu najednou z ničeho nic studená sprcha.

Toulali jsme se zrovna Prahou a já povídal Patrikovi: „Podívej se na tu krásnou secesi, moderní stavební slohy už nedokážou vyjádřit svůj smysl pro krásu tak, jako naši předkové.“ Patrik však na to s despektem: „Nekecej, vždyť to není žádná secese, ale splácánina všech možných slohů. Děláš ze sebe znalce, jako kdybys studoval architekturu a ne zemědělství!“

Jeho přezíravý tón mě dopálil, ale i urazil: „Nezlob se, ale na vysokoškolačka mluvíš hloupě! Ať už je to co chce, nemáš právo mě ponižovat! Pro nás dva jsou přece důležitější věci než se hádat o slohu!“ Ale podle Patrika se zřejmě jednalo o principiální věc. Hádal se dál. Vyměnili jsme si ostré výrazy. „Když se Ti to nelíbí, tak můžeš jít! Nemusíme spolu bydlet! I když jsem tuto výhrůžku vzhledem k silnému citu, který nás - jak jsem si myslel - pojil, považoval za absurdní a řečenou ve zlosti, přece jen jsme se vrátili domů za oboustranného mlčení a chladu.“

Tichá domácnost následovala i v několika dalších dnech. Nechápal jsem, co se děje, cítil jsem se jak spráskaný pes. Co se to s Patrikem stalo? Přesunul jsem se zpět na kolej v bláhové naději, že mě zavolá zpět. Ale nezavolal. Po třech dnech to mé milující srdce už nevydrželo a napsal jsem mu dopis: „Patriku, mám Tě rád, záleží mně na našem vztahu! Nabízím Ti ruku ke smíru, zavolej mi, prosím Tě!“

Ale telefon mlčel. Byl jsem jak na jehlách. Nejedl jsem, nespál, stále jsem na něho myslel a čekal. Nakonec jsem to nevydržel a vydal se za ním. Nechtěl jsem si to připustit, ale věděl jsem, že žebrařím. Žebrařel jsem o jeho lásku.

Byl jsem přivítán chladným pohledem. „Proč jsi nezavolal?“ ptal jsem se. A on na to: „Přece nebudu hned skákat, jak ty pískneš! A navíc, mám tu kamaráda...“, vyzářovala z něho převaha a lhostejnost.

Vypotácel jsem se na ulici. Pro slzy jsem skoro neviděl. Nechápal jsem tu změnu... Nechápal jsem, proč jsem mu zevše-

něl, proč se mě přesýtil. Stále jsem čekal na telefon, v práci i na koleji. Čekal jsem na to, že zase uslyším ten hlas, který mi řekne, že byl přepracován a všechno bude opět tak krásné jako dřív. Čekal jsem a trápil se. Míjel den za dnem, pomalu jsem se smířil s tím, že mezi námi je konec. Byla chyba na mé straně, že to tak skočilo? Nedával jsem mu příliš najevo svou lásku? A byla to z jeho strany vůbec láska? Nesloužil jsem mu svým tělem pouze k fyzickému ukojení? Stále jsem na to myslel a moje láska se začínala měnit v nenávisť. Je konec...

Po několika týdnech mě překvapil nečekaný telefon. Patrik: „Ty trucuješ?“ zeptal se. „Ne, já si myslel, že trucuješ Ty!“ odpověděl jsem a současně pocítil, jak se chvěju vzrušením a zmatkem. Nevěděl jsem, co bych řekl.

„Potřebuješ něco?“ zeptal jsem se a najisto očekával: „Přijď, potřebuju tě, chci tě!“ Ale Patrik odpověděl: „Nic!“ Byl jsem překvapen touto odpovědí a nevěděl jsem, co bych hned řekl, až jsem uslyšel: „Tak čau!“. Položil sluchátko.

Seděl jsem celý rozitřesený a přemýšlel. Proč tedy volal, když nic nechtěl? Asi očekával, že se mu samou radostí vrhnu do náruče a budu opět škemrat o jeho přízeň... Ovládl mě konečně duch vzpoury. Tam, kde není ani rovnoprávnost, nemůže být láska. Nemám pro koho žít. Jsem opět sám.

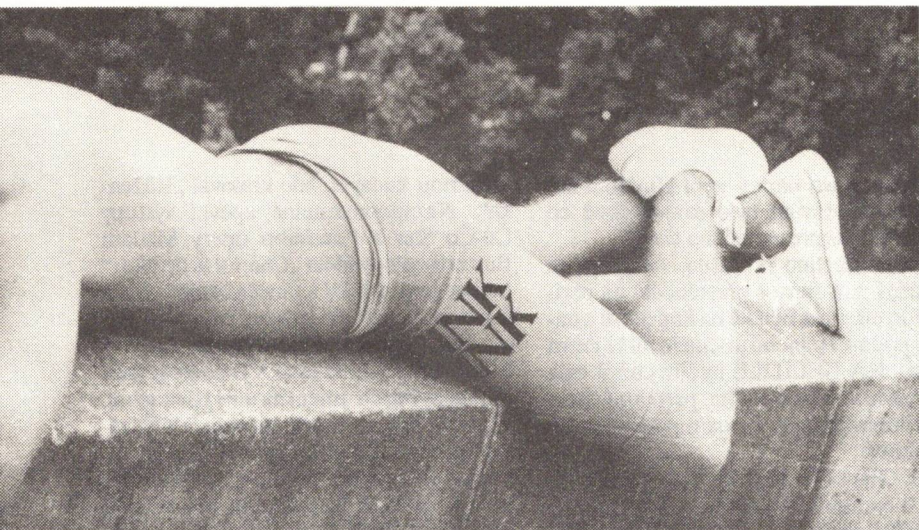
A tak jsem se po čase opět vypravil do parních lázní. A koho tam nepotkám, Patrika... Přívětivě se usmíval a tvářil se překvapeně. „Čau, co děláš? Snad jsi nezmrzl?“

„Dovolíš?“ naznačil jsem mu, aby mi uhnul z cesty. Věděl jsem, že dnes jsem v lázních jednička já, protože tam nebude žádný hezčí kluk než já... Pochopil jsem, že ten starý mláou potřebuje opět pouze něco pro ukojení svého chtíce.

Po lásce k němu už ani stopy.

„Ty, Patriku“, řekl jsem, „máš patrně pocit, že jsi neodolatelný, víd? Ale nejsi!“

Patrik se touto odpovědí nezmohl na repliku. Odešel jsem a byl jsem překvapen tím, že ho dokážu nenávidět... -mj-

DOMINO

Bylo to několik let po válce. Horký den začínajícího léta, časné odpoledne dne na sklonku školního roku. Ve „studentském“ autobuse stojícím na zastávce se scházejí kluci a holky vracející se ze škol z města domů. Do odjezdu je ještě dost času. Já sedím na zadním sedadle, zatím sám. Mezi klukama za mnou vchází i Domino. Všichni mu tak říkáme, nevím, jak vznikla ta italská forma jeho křestního jména, ale hodí se k němu. Tmavohnědé vlasy rozdělené uprostřed pěšinkou, osmahlá pokožka tváře, výrazné obočí a plné, pěkně formované rty, to vše dělalo z něho přitažlivého chlapce. A Domino se mi líbil. Od počátku puberty, kdy jsem zjistil, že se mi líbí kluci a ne holky, se mi žádný nelíbil tak jako Domino. A když ještě kráčet jenom v trenýrkách a bosý po návsi nebo kolem zahrad, vzrušením jsem sotva polykal. Trenýrky míval vyhrnuté až do rozkroku na způsob plavek, jak to bylo tehdy u kluků zvykem, přirození se pod nimi vzdouvalo a já byl z toho celý pryč. To bylo ale doposud všechno. Byli jsme k sobě přátelští, Domino chodil o třídu níže do stejné školy jako já, potkávali jsme se dost často, ale nic víc.

Těď v autobuse zamířil Domino ke mně a sedl si vedle.

- Ahoj, Pepku.

- Ahoj, Domino.

Vnitřně mě ovládlo vzrušení, ale jinak se nic nedělo. Začali jsme se bavit o škole, když najednou...

Domino mě chytil za ruku a začal mi žmoulat dlaň. Dělal to dost intenzívně, přitom celý zčervenal a díval se na mě napůl s úsměvem, napůl jakoby v rozpacích.

Já nevěděl co a jak. Upadl jsem do hrozných rozpaků, ne proto, že by nás někdo mohl vidět - ostatně krylo nás sedadlo před námi - ale nemohl jsem tomu uvěřit. Nedělá si Domino legraci? Líbí se i jemu kluci a když ano, že by právě já.

Vždyť já jsem se sám sobě nikdy nelíbil.

On pokračoval v žmoulání teď už i předloktí a já pochopil, že musím něco udělat, aby tenhle okamžik definitivně neuletěl, poněvadž Domino udělal všechno, čeho byl v tu chvíli schopen, a dál jít si netroufá. Vlastně jsem ho obdivoval, že to dokázal. I když mi hlavou vířily různé myšlenky, rozhodl jsem se pro vstřícný krok, buď jak buď...

- Mohli bychom se odpoledne sejít, co říkáš - řekl jsem a z jeho rychlé a radostné reakce bylo vidět, že jenom na to čekal.

- Jasně, kdy a kde?

- Třeba v půl třetí na hřišti pod Brněčalem.

Brněčál je kopec nad naší vesnicí. V tom čase byl hodně zarostlý skupinami keřů s mýtinami uprostřed. Ve svých chlapeckých snech jsem si ho už dávno vyhlédl jako místo svých přístěch lásek. Nikdo tam nechodíval, protože se tudy dalo jen těžko projít.

Doma jsem v rychlosti polkl oběd, mámě řekl něco o zjišťování si úkolu na následující den a pádl jsem k hřišti.

Domino tam už byl. Na sobě měl jen trenýrky, pěkně vyhrnuté a byl bos. Já taky neměl na sobě nic kromě trenýrek. Hřiště bylo prázdné, kluci sem ještě nepřišli hrát fotbal.

- Co budem dělat? - zeptal se a bylo vidět, že přemáhá rozpaky.

Uvědomil jsem si že tentokrát se musím ujmout iniciativy já.

- Mohli bychom se jít opalovat... nahoru do keřů ... a někde dál...a jen tak bez trenek... co říkáš?

Když jsem zahlédl jeho vděčný pohled, spadly ze mne všechny zábrany.

Viš, Domino, ty se mi líbíš a rád bych se s tebou miloval.

A tak jsme se prodírali keři a ani jsme nešli moc daleko, protože jsme si byli jisti, že sem stejně nikdo nepřijde. A když jsme si na sluncem zalité mýtině svlékali trenýrky a já zahlédl světlejší, ale stále snědou kůži Dominových slabín, věděl jsem, že začíná něco krásného, něco, co by nemělo skončit dnešním dnem. - bn -

Vybrali jsme pro Vás.....

/ze zahraničí/

USA - Nový federální protipornografický zákon, který se týká fotografií zobrazujících genitálie osob mladších 18 let, přináší knihovnám, sexuologům a tisícům jednotlivců nebezpečí policejního stíhání, vězení a až 250 tisíc dolarů pokuty.

Zákon, který potvrdil George Bush 29. 11. 1990, zakazuje vlastnictví 3 a více knih, filmů, videokazet nebo fotografií s osobami do 18 let, jejichž genitálie jsou „lascivně vystaveny“. Soudy rozhodly, že tomu je tak tehdy, když model má mírně roztažené nohy, v obličejí „sexuálně sugestivní“ výraz.

Ačkoliv je zákon zaměřen na dětskou pornografii, vyplývá z něj i zákaz přechovávání starších výtisků populárních gay-publikací, jako jsou třeba Christopher Street, Fag Rag, ale i Penthouse, naučná kniha Show a knihy fotografií.

Zákon neopomíjí muzea, knihovny a sexuology - opomenutí Úřad pro spravedlnost označil jako záměrné, a takto kvalifikované umožňuje US vládním legálním zástupcům uzavřít většinu gay-lesb. archivů a sexuologických knihoven.

Nové pokuty jsou nyní možné za pouhé vlastnictví výtisků, které jste si mohli před 15 lety pořídit v každém knihkupectví.

/z čas. The Guide - únor 91/
/přel. z angl. - mn -/

Gay - studia na Univerzitě v Sussexu

Na univerzitě v Sussexu začne v říjnu 91 první gay/lesb. seminář. Pod názvem „Sexualita a kulturní změny“ ho budou řídit gay-akademici A Sinfield, J. Dollimore a Sandra Freeman. Ke studiu jsou přičleněné volitelné předměty, které už několik let přednášeli v jiných kurzech a které odrážejí vzrůstající zájem o gay-studie jako akademického oboru.

Studenti si budou moci vybrat z pěti možností:

Sexualita, hřích a subkultura, Lesbismus a literatura, Sexualita - sexuální odlišnosti, Homosexualita a literatura a Homosexualita ve filmu a televizi.

/z čas. Gay-Time, únor 91,
z angl. přel. - mn -/

ŠVÝCARSKO - 4. konference Mezinárodní organizace

gay/lesb. mládeže se uskutečnila v srpnu 90 v Currychu a byla podle dánského PAN BLADET velice úspěšná. 60 účastníků z východní i západní Evropy a Severní Ameriky jednalo o hlavních bodech, jimiž byly: sexuální diskriminace, rasismus, AIDS a využívání medií. V roce 1991 proběhne setkání v Göteborgu ve Švédsku a v roce 1992 snad v Bratislavě.

/z čas. OUTLINES, leden 91,
z angl. přel. -mn-/

FEJETON - Památné pražské lokály

Milí čtenáři, chtěl bych Vás informovat co nejpravdivěji o našich lokálech v Praze. Pomůže mi přitom vedle mé paměti i kniha E. E. Kische Zapovězené lokály /poprvé vydaná v r. 1914/. Je to vůbec první publikovaná zpráva - název Vojákům zakázáno.

Cituji z pozdějšího vydání.... „Teď si zajdeme na Eliščinu třídu do maličké noční kavárničky ARTISTA ... Tato kavárnička hostí oběti vlastních sklonů a vlastní úchylnosti, muže, kteří se nechtějí zřítí společnosti, a proto zakoušejí utrpení jednak vědomím své chorobné vášně a jednak proto, že jsou vystaveni posměchu omezených úředníků.

Vedle čísla 40 hlásá velký vývěsní štít, že je tu hostinec U DVOU BERÁNKŮ /Na Františku/... Vlastně to není jen kavárna, je to i vinárna. A třebaže z ulice lze vejít jak do vinárenské, tak i kavárenské místnosti zvláštním vchodem, jsou uvnitř mezi oběma místnostmi dveře. Netvoří však hlavní součást podniku. Nejposvátnější je místnůstka za těžkým závěsem vzadu za kavárnou. Nepovoláním, kdyby tam náhodou zamířili, zastoupí číšník cestu a taktně naznačí, že je zde uzavřená společnost... Leckdy sem zajdou mladíci jako ze škatulky, jsou nalíčení nebo aspoň napudrovaní, mají na sobě bezvadný oblek, je tu však vidět i starší muže, kteří mají v obličeji zvláštní výraz. V oddělené místnosti je přítmí, za stoly sedí uzavřená společnost v teplém, bratském a přátelském objetí. Hosté se tulí jeden k druhému, jeden druhému hladí ruku, tamhle jeden si položil hlavu druhému do klína - je to tu stejně jako ve všech nočních kavárnách v pokročilé noční době, jen s tím rozdílem, že zde nejsou ženy." /E. E. Kisch: Pražská dobrodružství, nakl. Svoboda 1968, s. 184-185/

Tak co Vy na to? Už za císaře pána...

Přehoupněme se tedy rychle do doby první republiky. Nejznámějším a nejvyhledávanějším podnikem byla kavárna s vinárnou na Náměstí republiky v podzemí nového paláce Kotva jménem BATEX. Vlastnil ji našinec a velký mecenáš veškerého dění pan Bartoš. Zde se scházel výkvět tehdejší intelektuální společnosti: spisovatel, scénárista a režisér Václav Krška, herec Eduard Kohout, aj. Zde se dávaly dohromady příspěvky pro časopis Hlas.

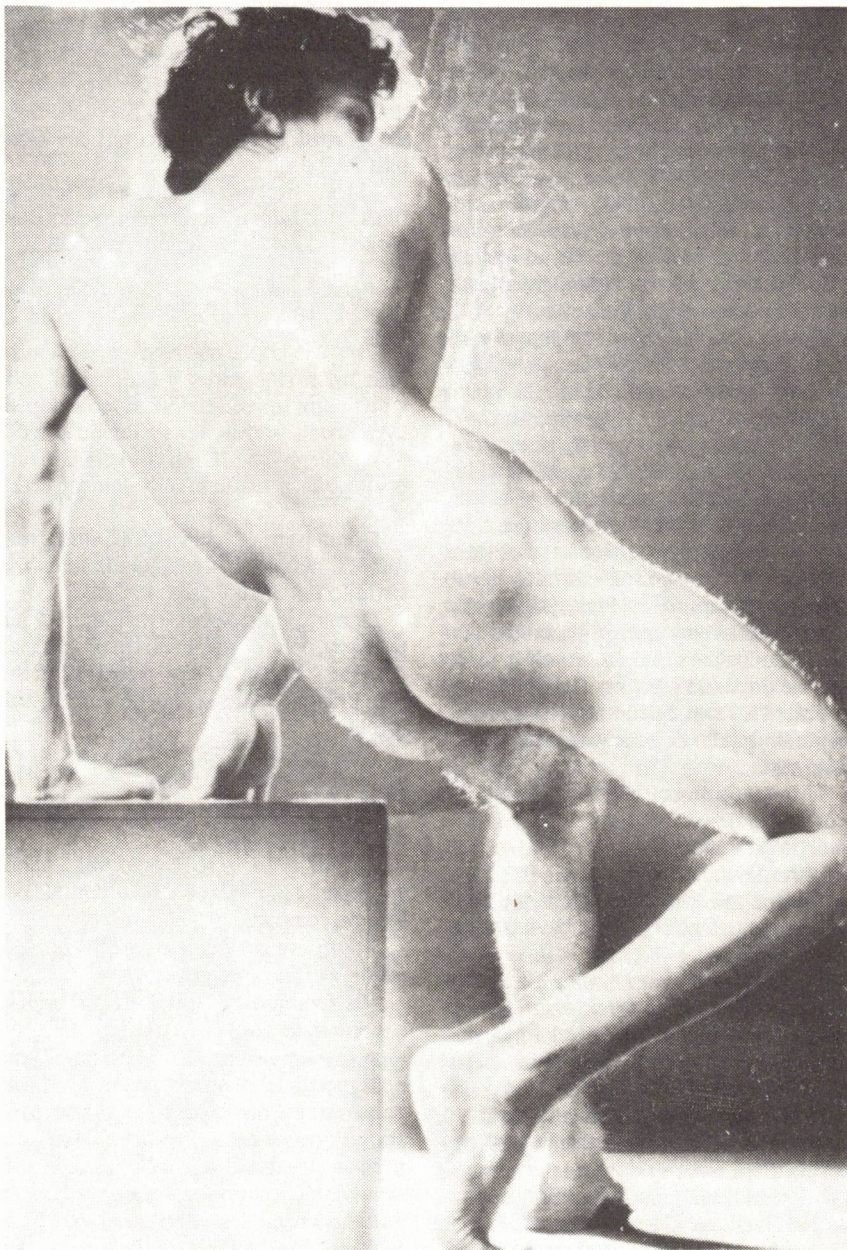
Z dnešního pohledu by se dalo říci, že to byl první pražský homoerotický /o tento název usiloval Karásek ze L./ literární a společenský salon. Ve vzpomínkách několika pamětníků září veliké plesy, pořádané jednou v roce, kam přijížděli až z Německa, Holandska a Francie. Róby byly předem objednány u věhlasných firem Skuhrovec a Sejšek /Václavské nám. - nyní módní dům Atlas/a Bulka - Klinger

/Jungmannovo nám. - nyní Hudební nástroje/. Ubytování bylo samozřejmě co nejbližší, v Reprezentačním domě.

Válka všechno přerušila, ale přece se odvážný pan Bartoš přestěhoval na periferii do ulice Na Bělidle na Smíchově a nájel si podnik stejného jména /nyní U Petra Voka/. NA BĚLIDLE na Smíchově byla i po válce vzorná obsluha, perfektní čistota a decentní orchestr dam pod vedením p. Venclo.

GLOBUS - v ulici 28. října /nyní U tří bílých beránek/ byl jedním z nejnavštěvovanějších podniků v centru města. Míval

výbornou kuchyni, kde kraloval „Růženka“. Nezapomenutelné zpěvné výstupy Čo-Čo San z Pucciniho opery Madam Butterfly předváděla „Charlotte de Noir“ /sólista baletu ND/ a taneční etudy „malá Karla s Gildou“. Po jednom bále, vracející se „dámy“ halekaly kolorатурní árie a vítaly jimi nový den. Hlídkka VB neměla jaksi pro takový druh umění na ulici pochopení, a tak jak byly v róbách, odvedli je příslušníci na středisko v Bartolomějské ulici. Až v pondělí v pravé poledne byly všechny hvězdy propuštěny do ulic kolotajících velkoměsta. Jak to dopadlo s tou, co vlezla

do prázdné popelnice, nikdo neví. Dámy prý při předvedení zaprotestovaly." A ta poslední za námi přiletí helikoptérou?"

T CLUB - ulička spojující Jungmannovo náměstí s průchodem Domu obuvi. Těprve po válce ho začali navštěvovat naši lidé. Před tím býval T Club doménou vybrané společnosti umělců a umělkyní, kteří přicházeli posedět po představení. Pro velice výhodné umístění a pro seznámení s bisexuály bývat T club vyhledávaným místem. Existuje dodnes... Ale kde že loňské /rozumějte dávné/ sněhy jsou co se týká úrovně návštěvníků.

Nedaleko odtud ve Štěpánské ulici bývala maličká vinárna U KUPCŮ /dnes prodejna konfekce Tuzex/. Existovala už před válkou a bývala hojně navštěvována „starými mládenci“ - vědci zvukových jmen. Tam kraloval transvestit „Dlouhá Tóna na krátké vlne“. V 50. letech vzala vinárna za své.

V ulici Žitné, v denní kavárniče MOKKA /v 1. poschodí se navázalo mnoho známostí, které měly zůstat utajeny před veřejností. Chodívali sem hlavně „šťastné ženatí“ a potom také ti, kterým záleželo na pověsti v podniku, kde zastávali vyšší místa, Dnes skomírá na úbytě, není-li už zrušena.

Kavárna hotelu EVROPA - kdysi

Šroubek /Šroubárna/, bývala léta vyhledávaná a pověstná hlavně svým balkónem - čili pavlačí, okolo níž byly stolky. S neodmyslitelnou osobou paní Hedy patřila kavárna k pamětihodnostem pražského Václavského náměstí. Balkón zavřeli, dolní část obsadili veksláci a prostitutky, do ouška vrzá za zvýšené vstupné orchestr a tak se nelze divit, že se naši přesunuli o dům dál a to do „ROŠTU“, nebo-li denního baru ROSTOV. Ale u barového posezení není taková možnost uvolněné konverzace a při současných cenách v podnicích na Václavském náměstí, aby měl návštěvník gáži poslance.

Když jsme na Václavském náměstí, nesmíme opomenout historii slavné kavárny bývalého hotelu TLAPÁK /vedle lékárny a Air France/. Účtující vrchní - „Boženka“ - byl vzorem noblesy a decentnosti. „Přejete si nějaké časopisy, anebo si raději budete šeptat?“ Byla jeho nezapomenutelně častá otázka. Dnes jen začouzené stěny a neuvěřitelně neochotná obsluha vyžene každého, kdo by chtěl vzpomínat, že se zde dalo sedět a špitat si třeba celé odpoledne a to při kávě se sodovkou.

Dalo se posedět i naproti v hale hotelu AMBASADOR. Ještě v 60. letech se tam scházívala naše společnost. Dokonce jedna přlíši uspěchaná „proběhla“ zavřenou

okenní tabulí, tak bývalo sklo čisté. Chvátajíc to odnesla lehkým otřesem mozku a několika velkými podlitinami. Kdo odnesl rozbité okno, nepodařilo se mi zjistit dodnes. Na Ovocném trhu bývala vinárna Orient, též velmi navštěvovaná naši. Přežila i nevládné roky válečné, ale rok 1949 už nikoli.

Zmírně se nakonec o nekonkrétnější přítomnosti. Je jí vinárna NA HOMOLCE v Praze Košířích. Jak vidíte, jsme vypuzeni z centra zamořeného exhalacemi až do náruče košířské přírody. V létě rozkošné okolí zarostlé hustými keři je též hodno povšimnutí. „Revuální“ program nadšených „ochotnic“ prý hodlají pozvat i jiná místa naší federace.

A jako omluvu nakonec, přijměte opomenutí LOVĚNY /na Letné - nyní jsou na tom místě tenisové kurty areálu Sparty/. U Mikuláše Dačického /na Smíchově v ulici V. Huga/ měla také chvíli zářný čas naše minorita. Ale ... chvíli jen, ach chvíli...

A tak končeme s nesmrtelným E. E. Kischem:..."jsou vystaveni posměchu omezených úředníků!"

Chovejme se tak, aby důvodů k tomuto posměchu bylo co nejméně a ORGANIZUJME SE TAK, aby boj proti omezeným úředníkům byl co NEJÚSPĚŠNĚJŠÍ!
- ina -

MÁME PRÁVO NA EXISTENCI?

V pátém čísle tohoto měsíčníku jsme se s Vámi podělili o radost ze skutečnosti, že jsme dohnali zpoždění vydávání Lambdy a požádali jsme Vás o další spolupráci. Vyzvali jsme k této spolupráci všechny bez rozdílu, bez ohledu na to, kde bydlí, zda jsou či nejsou členy některé z organizací, oslovili jsme i ženy, které patří k naší sociální menšině.

Dříve, než stačilo páté číslo spatřit světlo světa, změnil se některé základní skutečnosti natolik, že se na Vás obracím opět. Od tohoto čísla jsme tiskovým orgánem 1. autonomní organizace Lambda Praha, ale rádi budeme pokračovat v dosavadním způsobu přípravy časopisu. Naše výzva čtenářům zveřejněná v čísle 5 tedy platí i nadále.

V současné době vycházejí v naší oblasti dvě tiskoviny, rozšiřované hromadněji po území celé ČSFR - SOHO-revue a náš měsíčník Lambda. Jejich existenci bude v budoucnosti záviset na všech našich lidech. Nedostatků v distribuci, na které doplácejí i dříve zavedené časopisy, spory uvnitř našeho hnutí - to vše jejich existenci ohrožuje. Měli bychom si uvědomit, že pokud je ztratíme, ztratíme zároveň možnost této praktické vzájemné komunikace

a toku informací. Zánik našich časopisů by měl za následek i to, že by se je v nejbližších letech nepodařilo tak snadno obnovit.

Považujeme proto všechny spory související s existencí našich tiskovin za nerozumění. Jsme názoru, že SOHO-revue, jejíž tři první čísla odpovídají základní koncepci okna naší minority do společnosti, by měla i nadále mít právo na existenci jako společensky významný časopis, který bude korigovat názory heterosexuálních spoluobčanů na nás a naše problémy. Díky pochopení řady lidí s námi sympatizujících se podařilo časopis uvést do života. Jeho další existence je však zejména v našich rukou. Ten, kdo ušetří a časopis si raději jen půjčí, měl by si uvědomit, že jeho rozhodnutí se může projevit v budoucnosti tím, že si už příště nebude moci co půjčit. Otázka, zda časopis podpořit či nikoli je vlastně jakýmsi referendem naší menšiny o tom, zda něco takového potřebujeme, či dokonce, zda si zasloužíme, aby po tolika letech existoval náš časopis.

Za vhodný doplněk považujeme i současné vydávání našeho měsíčníku Lambda, který vzhledem k internímu charakteru může uveřejňovat řadu informací, se kterými není třeba seznamovat širokou

heterosexuální společnost, může přinášet i intimněji laděné články, povídky a výpovědi čtenářů, odvážnější obrázky.

Všichni se snažíme podílet se na vybudování nové demokratické společnosti. Každý den jsme svědky různých střetů, bojů, snah a prosazování často vzájemně protichůdných názorů. K tomu, abychom žili v demokratické společnosti, se musíme naučit demokraticky jednat. Vzájemná tolerance je bohužel velmi vzácná v celé naší současné společnosti. Platí to i pro naši menšinu, která je často zmiňována zbytečnými spory a šarvátkami. Nabízí se otázka: Jak můžeme požadovat toleranci společnosti vůči naší menšině, když se nedokážeme tolerovat ani sami mezi sebou?

Naše jednota a existence tisku bude nutná zejména v nadcházejícím předvolebním období, kdy bude nutno soustředit všechny síly a sjednotit veškeré úsilí, abychom mohli prosadit takové představitel, kteří budou v budoucnosti zárukou progresivní politiky vůči naší menšině. I této problematice by se měly věnovat oba naše časopisy. Budoucnost naší minority bude taková, jakou si svým jednáním, svými činy a přístupy k řešení problémů zaslužíme!

Redakce

INZERCE

Seznámení

■ Č. Budějovice: 28 letá ing., 170/67, rozv. s 2,5 letým dítětem hledá inteligentní přítelkyni pro vytvoření trvalého vztahu do pohody i nepohody.
Zn.81/91

■ Teplice: 24 letý VŠ, štíhlý 180/75 hledá upřímného, stejně nesmělého inteligentního přítele do 30 let. Foto vítáno.
Zn.82/91

■ Lučenec: 37 ročný ml. vzhledu hledá úpravného přítele ve znamení: Baran, Váhy, Střelec, Lev, Vodnár. Podía vzoru - foto v LAMBDA č. 1/1991 na str. 1. Odpíšem každému.
Zn.83/91

■ Košice: 30/175 hledá přítele do 40 roků.
Zn. 84/91

■ Olomouc: 35 letá z Olomouce hledá milou a sympatickou ženu. Trvalý vztah.
Zn. 85/91

■ Železný Brod: Tmavovlasá 25 letá, štíhlá žena hledá hodnou, tolerantní přítelkyni toužící po lásce a trvalém vztahu - najdu tě - láska?
Zn. 86/91

■ Bánovce n.B.: Mám 54 r., najde se mladý a/lebo stredných rokov muž, ktorý by ma naučil franúzske milovanie a milovať vôbec?
ZN. 87/91

■ Roudnice n.L.:42/172/89 vousatý, hledá muže 40-50 let k vážnému seznámení. Vzájemná důvěra.
Zn. 88/91

■ Rim.Sobota: 32 letý, pohledný, štíhlý, se zájmem o vše moderní hledá kníračce do 40 let z celé ČSFR. Šťastný nechci být sám, ale s Tebou.
Zn. 89/91

■ Olomouc: 21 let, 178/77, světlé vlasy, modré oči, bez vousů, zájmy elektrotech., cestování, astronomie. Hledám max. 22 letého spíš zženštilého kluka odkudkoliv pro trvalejší vztah, nejr. z Prahy.
Zn. 90/91

■ Dubrovník - Jugoslávie: Suche in ČSFR einen netten, grossen, natürlichen, jüngeren /ab 18 bis 30/ Freud für eine dauerhafte Freundschaft. Bin /35/180/78/ und komme aus Slowenien-Yugoslavie. Bitte Fotos beilegen! Danke! Schreiben slovenski, deutsch, magyar.
Zn. 91/91

■ Olomouc: 36 letý hledá gay přítele jako spolecestujícího na turistické výlety po Evropě s použitím volných zahr. jízdenek ČSD.
Zn. 92/91

■ Pardubice: 19/171, hledám hodného a milého chlapce, který mě bude mít trochu rád. 17-21 let. Mám rád hudbu, kulturu a přírodu. Nejr. VČ kraj. Čekám právě na Tebe.
Zn. 93/91

■ Kladno: 20/182/68, údajně hezký, by se rád seznámil s chlapcem do 19 let, hezké a štíhlé postavy. Léto 91.
Zn. 94/91

■ Klatovsko: 40 letý, štíhlý, 168/65, sportovně zaměřený hl. upřímného přítele, nejr. bisexuála. Nabízím lásku, důvěru, upřímnost. Nejr. mladšího s delšími vlasy, nezženštilého.
Zn. 97/91

Různé

■ Vyfotografuji barevně pěkně gay muže i lesb. ženy.

Přijedu, neváhej a napiš, nebudeš litovat, budeš spokojen /a/.
Zn. 95/91

■ Prodám videokazety s homosex. filmy. VHS-180 za 350,- Kčs, kvalitní nahrávky. Seznam titulů zašlu.

O. Vydra, Vojanova 32, 400 07 - Ústí n.L., tel.047-48318

/adresa otištěna na přání inzerenta/
Zn.96/91

■ ZÁJEZDY AUTOBUSEM DO CIZINY - cílové místo dle přání většiny - první termín ZÁŘÍ 91 - Rakousko nebo SRN - druhý termín ŘÍJEN - při větším zájmu možnost 2 termínů - v jednom měsíci.
Zn. 98/91 - „40 osob“

■ HLEDÁME zájemce o pomoc při budování 1. GAY KLUBU v Praze -
Zn. 99/91 - „Každá ruka je potřebná.“

LAMBDA Vydává redakční kolektiv při 1. autonomní organizaci LAMBDA PRAHA. Kontaktní adresa redakce, příjem inzerátů, příspěvků a předplatného:pošt.schránka 13, Černokostelecká 20, pošta 10, 100 00 Praha 10.

Za pravdivost a původnost příspěvků odpovídá autor. Příspěvky nejsou honorovány. Redakce si vyhrazuje právo na redakční a stylistické úpravy příspěvků.

Distribuce vlastní sítí v zalepené obálce a kameloty.

Registr. č. 46 824.